

פותחת את אלבום הזיכרונות שבליבי
 ורואה בו ילד ג'נג'י בן 9 קטן מנומש
 שזה עתה עלה ארצה. קשה היה ליצור איתו קשר אמיתי
 אך כמובן מאוד שמחנו לצרף לכיתתינו עוד בן.
 כעבור זמן קצר כבר בכלל לא הורגש שלא נולד וגדל איתנו.
 מדפדת הלאה והתמונות של הילד הג'נג'י כל כך בהירות וחדות
 כאילו היו רק אתמול. אפילו הצחוק המתגלגל עוד מהדהד באזניים.
 והנה התמונה של פנים תמימות שמאחוריהם מסתתרת עורמה
 ובפנים גלגלים שלא מפסיקים לעבוד לרגע.
 השוקולד שלעולם היה בלתי נפרד ממך
 הפילים מרודזיה שהתנוססו על חולצות תמונות מדבקות ומה לא.
 הג'ון דיר הגדול, האהבה האמיתית, שנוסע ללא נהג
 וישר מנחשים שניל בפנים.
 מדפדת עוד ונזכרת כשירדנו לראות את קטיף הכותנה
 וראינו אותך גאה, נוהג בקטפת עלינו למעלה והסברת לנו מה זה כל דבר
 במומחיות רבה כאילו כבר שנים אתה קוטף,
 וכשהיבטת בקטפת הגדולה אמרת שאולי בשנה הבאה.....
 אבל השנה הבאה לא הגיעה.
 התגייסת ובדף האחרון מופיעה תמונה של שני ילדים בראש פינה
 על מדים מחכים להיכנס למשק. לרגע נראה היה כמו פורים
 אבל לא, גדלתם, וקשה היה לקלוט שהנה אתה כבר בצבא, אתה כבר חייל.
 עד שהצלחתי לקלוט הייתי צריכה להתחיל לקלוט ולהבין דברים אחרים
 היום כשנה וחצי אחרי שהלכת
 כשהדמעות התייבשו
 וכבר הפסקתי לשאול למה? כי אני יודעת שאין מי שישב,
 ואולי בכלל אין תשובה.
 רק הזיכרונות באלבום הפנימי ממשיכות להקרין תמונות כה בהירות
 וחדות
 והראש ממשיך לנסות לקלוט שכל זה כבר איננו
 אולי אני לא רוצה לקלוט ואולי פשוט לא מסוגלת.
 החיים ממשיכים חלקנו השתחרר חלקנו בצבא.
 כל אחד חי את חייו.
 לפעמים בא לי לצעוק לך "ניל החיים רק מתחילים"
 אבל אצלך הם כבר נגמרו
 ו"הלמה" הגדול ביותר
 נשאר וישאר תמיד ללא תשובה.

